

Upíří
Deníky

ZOUFALSTVÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Zoufalství

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Zoufalství – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*S díky věnováno skutečné princezně
Jessalyn a Louise Beaudry za pomoc
s překladem francouzštiny.*

L.

Mamá říká, že *ne* do Fell's Church," zopakovala paní Flowersová Stefanovi. „A to taky znamená, že *ne* k houštině, která zbyla ze Starého lesa.“

„Tak dobře,“ souhlasil Stefan. „Pokud není tam, tak kde?“

„No,“ pomalu pronesla Elena, „v tom případě za tím musí být policie, ne? Dopadli ho.“ Propadla malomyslnosti.

Paní Flowersová si povzdechla. „Předpokládám, že to tak bude. Mamá mi to měla říct, ale atmosféra je plná podivných cizích vlivů.“

„Ale úřadovna šerifa je ve Fell's Church – teda v tom, co z města zbylo,“ namítala Elena.

„A co nějaká policejní služebna v jiném blízkém městě? Ti, co se po Mattovi přišli ptát předtím...“

„Ridgemont,“ vybavila si unaveně Elena. „Odtamtud byli ti, co prohledávali penzion. A odtamtud byl i ten Mossberg, říkála Meredith.“ Podívala se na Meredith, která ani nic nezamumlala. „A tam má taky Carolinin táta všechny ty vlivný kámoše – a vlastně i táta Tylera Smallwooda. Společně chodí to takových těch klubů, kam mají ženy zakázaný vstup, a mají tajné pozdravy a takové ty nesmysly.“

„A máme vůbec nějaký plán, co podnikneme, až tam přijedeme?“ zeptal se opatrně Stefan.

„Mám něco jako plán A,“ připustila Elena. „Ale nejsem si jistá, jestli bude fungovat – možná to budeš vědět líp než já.“

„Tak mi to pověz.“

A Elena mu to pověděla. Stefan poslouchal a dusil smích. „Já si myslím,“ prohlásil potom střízlivě, „že by to mohlo fungovat.“

Elena okamžitě začala vymýšlet záložní plány B a C, aby se neocitli v úzkých, kdyby plán A selhal.

Aby se dostali do Ridgemontu, museli projet přes Fell's Church. Elena závojem slz pozorovala vypálené domy a zčernalé stromy. Tohle je její město – město, za jehož ochránkyni se prohlásila, když přebývala v duchovní podobě, které střežila a opatrovala. Jak to jen mohlo dojít až do takových konců?

A co je horší, jak bude možné něco takového vůbec napravit?

Elena se nekontrolovatelně roztřásla.

Matt zasmušile seděl v jednací místnosti pro porotu. Měl ji dávno prozkoumanou – zjistil, že okna jsou zvenčí zabeďněná. Nepřekvapilo ho to, protože všechna okna ve Fell's Church byla také zabeďněná; kromě toho už beďnění vyzkoušel a věděl, že by se dokázal probourat ven, kdyby o to stál.

Ale on o to nestál. Přišel čas, aby čelil svému soukromému děsu. Už by se mu postavil dřív, ještě než Damon odvedl dívky do Temné dimenze, ale Meredith mu to vymluvila.

Matt věděl, že pan Forbes, Carolinin otec, má mezi zdejší policií spoustu přátel a kamarádíčků. Stejně tak pan Smallwood, otec skutečného viníka. Není pravděpodobné, že by mu dopřáli spravedlivý soud. Ale při jakémkoliv soudu budou v určitý okamžik muset alespoň *naslouchat*, co jim chce říct.

A uslyší čistou pravdu. Možná jí teď nebudou věřit. Ale později, až Carolinina dvojčata prokážou stejně pramalou kontrolu nad svými vlkodlačími geny jako všechna vlkodlačí mláďata, o kterých se tvrdí, že často mění podobu – však oni si na Matta vzpomenou, i na to, co vypověděl.

Dělám správnou věc, ujišťoval se, přestože byl právě v tu chvíli úplně ztuhlý strachem.

Co nejhoršího mi můžou udělat? zamyslel se a příliš ho nepotěšilo, když se mu vybavila ozvěna Meredithina hlasu: *„Oni tě zavřou, Matte. Do opravdového vězení, protože už ti bylo osmnáct. A i když tohle může být dobrá zpráva pro nějakého skutečného drsného surovce s podomácku dělaným tetováním a bicepsy tlustými jako větev, pro tebe to určitě nic dobrého nevěstí.“* A pak si ještě psali přes internet: *Matte, ve Virginii můžeš dostat i doživotí. A minimum je pět let. Prosím tě, Matte, já tě prosím, nedovol, aby ti tohle udělali! Někdy platí, že převážnou část odvahy tvoří diskrétnost. Oni mají v ruce všechny karty, zatímco my kráčíme se zavázanýma očima v temnotách...*

Rozrušilo ji to až překvapivě hodně, když použila metafory, pomyslel si Matt sklíčeně. Ale já tady přece nejsem dobrovolně. A vsadím se, že oni vědí, jak je tohle bednění chatrné – kdybych utekl, pronásledovali by mě odsud až bůhvíkam. Když tu zůstanu, alespoň budu moct říct nahlas pravdu.

Velmi dlouhou dobu se nedělo vůbec nic. Matt poznal podle posunu slunce ve škvírách mezi bedněním, že už je odpoledne. Pak přišel nějaký muž a nabídl mu doprovod na toaletu a kolu. Matt obojí přijal, ale také se dožadoval svého právníka a jednoho telefonátu.

„Právníka dostaneš,“ zavrčel na něj muž, když Matt vyšel z toalet. „Bude ti přidělen.“

„Ne, já chci skutečného právníka. Takového, kterého si vyberu.“

Muž se zatvářil znechuceně. „Děcko jako ty nemůže mít žádné peníze. Vezmeš si právníka, kterého ti přidělíme.“

„Máma je bohatá. Přeje si, abych měl právníka, kterého si najmeme, a ne nějakého kluka čerstvě ze školy.“

„Ach, jak dojemné,“ odsekl muž. „Chceš, aby se o tebe postarala maminka. Jenže já se vsadím, že ta už je někde v Clydesdale, s tou černou ženskou, s doktorkou.“

Matt strnul.

Když ho znovu zamkli v místnosti pro porotu, horečně se pokoušel přemýšlet. Jak jenom můžou vědět, kam jeho máma s doktorkou Alpertovou jely? Když si zopakoval slova *s tou černou ženskou, s doktorkou*, zněla zle a jako ze starých časů otroctví... prostě zle. Kdyby doktorka byla běloch a chlap, znělo by hloupě říct *s tím bílým mužem, s doktorem*. Jako z nějakého filmu o Tarzanovi.

V Mattovi se probudil pořádný vztek. A spolu s ním i veliký strach. V mysli se mu míhala slova jako *sledování, špehování, konspirace a zastírací manévry*. A *přelstěný*.

Odhadoval, že bylo asi pět hodin odpoledne a všichni, kdo běžně pracují v soudní budově, již odešli, když ho odvedli do vyšetřovací místnosti.

Prostě si se mnou hrají, domýšlel si. Dva muži se ho pokoušeli vyslychat v přečpané mrňavé místnůstce, kde v jednom rohu byla upevněná videokamera – malá, ale dokonale nápadná.

Střídali se, jeden na něj křičel, aby se ke všemu přiznal, a ten druhý dělal hodného a říkal věci jako: „Prostě se to všechno trochu vymklo z ruky, že? Máme snímek cucfleků, co ti udělala. Je to ale pěkně divoká kost, co?“ A dvakrát mrkl. „Já to chápu. Ale pak začala vysílat smíšené signály...“

Mattovi došla trpělivost. „*Ne*, neměli jsme rande, *ne*, neudělala mi cucflek, a jestli řeknu panu Forbesovi, že o Caroline tvrdíte, že je ‚pěkně divoká kost‘, *mrk mrk*, tak vás *vyrazí*, pane. O smíšených signálech jsem slyšel, ale nikdy jsem nic takového nezažil. Slyším slovo ‚*ne*‘ stejně dobře jako vy a dokážu si domyslet, že ‚*ne*‘ znamená ‚*ne*‘!

Po tomhle výstupu ho trochu ztloukli. Matta to překvapilo, ale vzhledem k tomu, jak jim právě vyhrožoval a odmlouval, ho to zase nepřekvapilo tak moc.

A pak to s ním zřejmě vzdali, nechali ho ve vyšetřovací místnosti o samotě – a tady už nebyla žádná okna. Matt znovu opakoval pro videokameru: „Jsem nevinný a odpírají mi mé právo na telefonát a na právníka. Jsem nevinný...“

Nakonec si pro něj přišli. Oba policajti, ‚hodný‘ i ‚zlý‘, ho postrkovali mezi sebou až do naprosto prázdné soud-

ní síně. Ne, ne úplně prázdné, uvědomil si. V první řadě bylo několik reportérů a jeden nebo dva měli při ruce skicák.

Když Matt uviděl, že je všechno jako při opravdovém soudu, a představil si obrázky, které budou do těch skicáků črtat – takové, jaké vidáme ve zprávách v televizi – strach, který celou dobu cítil až v žaludku, přerostl v mrazivou paniku.

Ale tak to přece chtěl, že – aby se jeho příběh dostal na veřejnost...

Odvedli ho k prázdnému stolu. Před ním byl jiný stůl, za kterým sedělo několik dobře oblečených pánů, a všichni měli před sebou vysoké kupy papírů.

Ale to, co přitáhlo Mattovu pozornost k jejich stolu, byla Caroline. Nejdřív ji vůbec nepoznal. Měla na sobě bavlněné šaty v barvě holubí šedi. Šedi! A neměla žádné šperky a jen jemný make-up. Jediné, co na ní bylo barevné, byly její vlasy – plápolaly jasně kaštanovou barvou. Vypadaly jako dřív, nebyly strakaté, jako od té doby, co se začala měnit na vlkodlaka. Že by se konečně naučila ovládat svoji podobu? To jsou špatné zprávy. Velmi špatné.

Nakonec vkráčela dovnitř porota – kráčeli důstojně, jako by měli pod nohama křehké skořápky. Museli vědět, jak protiprávní to všechno je, přesto všech dvanáct vešlo dovnitř a usedlo na příslušná místa.

Matt si najednou uvědomil, že na stolci nad ním sedí soudce – byl tam snad celou tu dobu? Ne...

„Povstaňte, vešel soudce Thomas Holloway,“ vyzval je soudní zřízenec. Matt povstal a přemýšlel, jestli soud opravdu začne, aniž by byl přítomen jeho právník. Ale dřív, než si všichni opět sedli, ozvalo se bouchnutí dveří a do soudní síně se vřítela hromada papírů na dvou štíhlých nohách – byla to žena něco přes dvacet a tu hromadu papírů upustila na stůl vedle něho. „Gwen Sawicki, těší mě,“ vydechla.

Soudce Holloway vysunul krk jako želva, aby na ni viděl, a otázal se: „Vy jste byla přidělena k obhajobě?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti – před celými třiceti minutami. Netušila jsem, že se u tohoto soudu konají noční zasedání, Vaše Ctihodnosti.“

„Nebudte na mě hubatá!“ vyštěkl soudce Holloway. Zatímco dal pokyn právníkům obžaloby, aby se také představili, Matt dumal nad slovem ‚hubatá‘. Taky jedno z těch slov, která se většinou neužívají ve spojení s muži, pomyslel si. Hubatý chlap, to zní jako vtip. Ale hubatá dívka nebo žena, to zní přirozeně. Ale proč?

„Říkej mi Gwen,“ zašeptal hlas vedle něho a Matt se obrátil a uviděl dívku s oříškovými očima a oříškovými vlasy, svázanými do ohonu. Nebyla vysloveně krásná, ale vypadala poctivě a čestně, což z ní činilo nejhezčí osobu v místnosti.

„Já jsem Matt – ehm, to asi víš.“

„Ty s ní chodíš – s Carolyn?“ zašeptala Gwen a ukázala mu obrázek dřívější Caroline z nějakého plesu. Měla vysokánské podpatky, ze kterých se ladně zdvíhaly štíhlé opálené nohy daleko vzhůru – než dospěly až k černé krajkové minisukni, už se skoro setkaly. K tomu měla bílou blůzku tak těsnou kolem hrudi, že jen stěží pojala vnady, kterými ji příroda obdařila. Na rozdíl od titěrného oblečení make-upem oplývala v hojné míře.

„Jmenuje se Caroline a nikdy jsem s ní nechodil, ale je to ona – tedy skutečná Caroline, než přišel Klaus a něco provedl jejímu klukovi, Tyleru Smallwoodovi. Ale musím ti říct, co se stalo, když zjistila, že je těhotná...“

Zbláznila se, to se stalo. Nikdo neví, kde je Tyler – jestli té noci, kdy proběhlo konečné zúčtování s Klausem, zemřel, nebo se plně proměnil ve vlka a skrývá se, nebo něco jiného. A tak se to Caroline pokusila hodit na Matta – než se objevil Šiniči a stal se jejím novým přítelem.

Ale Šiniči a Misao si s ní jen zahráli krutou hru, když předstírali, že Šiniči má v úmyslu se s ní oženit. Teprve když Caroline zjistila, že Šiničimu může být naprosto ukradená, propadla svému šílenství úplně a pokusila se z Matta udělat záplatu, kterou přelepí chybějící kus ve svém životě. Matt se tohle všechno pokoušel co nejlépe vysvětlit Gwen, aby ho mohla obhajovat před porotou, když je přerušil soudcův hlas.

„Vynecháme zahajovací projevy,“ ohlásil soudce Holloway, „jelikož hodina značně pokročila. Obžaloba může povolát prvního svědka.“

„Počkejte! Námitka!“ zvolal Matt a ignoroval Gwen, která ho tahala za rukáv a syčela: „*Nemůžeš vznášet námitky proti výrokům soudce!*“

„A soudce se mnou nemůže takhle jednat,“ ohradil se Matt a vykroutil své tričko Gwen z prstů. „Ještě jsem ani neměl možnost si pohovořit se svojí obhájkyň!“

„Možná jste měl veřejného obhájce přijmout dříve,“ opáčil soudce a usrkl ze sklenice s vodou. Náhle vystrčil svou želví hlavu směrem k Mattovi a štěkl: „Že?“

„To je směšné,“ křičel Matt. „Nepovolili jste mi zatelefonovat mému právníkovi!“

„Copak on požádal o telefonát?“ zeptal se úsečně soudce Holloway a přešel očima po místnosti.

Dva strážníci, kteří předtím Matta bili, vážně zavrtěli hlavami. Nato soudní zřízenec, ve kterém Matt poznal muže, jenž ho držel asi čtyři hodiny v místnosti pro porotu, začal také vrtět hlavou. Vrtěli hlavou všichni tři, jako by byli secvičení.

„Pak jste toto právo ztratil tím, že jste o telefonát nepožádal,“ odsekl opět soudce. Zřejmě to byl jediný způsob mluvy, který znal. „Nemůžete žádat o telefonát uprostřed probíhajícího soudu. A nyní, jak jsem řekl...“

„*Námitka!*“ křičel Matt ještě hlasitěji. „Všichni lžou.“

Jen se podívejte na nahrávky z výslechu, neustále jsem opakoval...“

„Obhájkyně,“ vyštěkl soudce na Gwen, „domluvte svému klientovi, nebo budete obviněna z pohrdání soudem!“

„Musíš *zmlknout*,“ zasyčela Gwen na Matta.

„Nemůžete mě umlčet! Soud nemůže probíhat, když porušujete veškerá pravidla!“

„*Zavři už hubu!*“ Soudce dokázal ta slova zařvat překvapivě hlasitě. Pak dodal: „Další osoba, která něco řekne bez mého výslovného povolení, bude obviněna z pohrdání soudem a odsouzena k noci ve vězení a pokutě pěti set dolarů.“

Odmlčel se a rozhlédl se po soudní síni, aby si ověřil, že to všichni pochopili. „A nyní,“ pokračoval, „žalobce, předvolejte vašeho prvního svědka.“

„Povoláváme na svědeckou lavici Caroline Beulah Forbesovou.“

Caroline se změnila postava. Vystouplé břicho se jí vzdouvalo pod šaty. Matt zaslechl mumlání.

„Caroline Beulah Forbesová, přísaháte, že budete vyprávět pravdu, celou pravdu a nic než pravdu?“

Kdesi hluboko uvnitř se Matt roztrásl. Sám nevěděl, jestli vzteky, nebo strachy, nebo obojím. Cítil se jako sopka připravená vybuchnout – ne snad proto, že by chtěl, ale proto, že se ho zmocnily síly zcela mimo jeho kontrolu.

Milý Matt, tichý Matt, poslušný Matt – to všechno nechal kdesi daleko za sebou. Už dokázal být jen zuřivý Matt a rozběsněný Matt.

Z potemnělého okolí kdesi za oponou jeho vnitřního světa se dále ozývaly hlasy. Zvláště jeden z nich bodal a pátil jako kopřiva.

„Poznáváte toho mladého muže, kterého jste označila za svého bývalého přítele, Mathewa Jeffreyho Honecutta, zde v soudní síni?“

„Ano,“ odpověděl pálivý hlas kopřivy tiše. „Sedí u stolku obhajoby a má na sobě šedivé tričko.“

Matt prudce zvedl hlavu. Pohlédl Caroline přímo do očí.

„Ty víš, že je to lež,“ řekl. „Nikdy jsme spolu na rande nešli. Nikdy v životě.“

Soudce, zdánlivě klimbající na svém křesle, se nyní vztyčil. „Zřízenče!“ vyštěkl, „okamžitě umlčte obžalovaného.“

Matt ztuhl a Gwen vzdychla. Najednou ucítil, že ho kdosi drží, a na puse mu přistála lepicí páska – a připevnili ji důkladně, několikrát kolem dokola.

Bojoval. Pokusil se vstát. A tak ho ještě přivázali páskou kolem pasu k židli, na které seděl. Když ho konečně nechali na pokoji, soudce prohlásil: „A jestli uteče i s tou židlí, zaplatíte ji ze svého vlastního platu, slečno Sawicki.“

Matt cítil, jak se Gwen vedle něho chvěje. Ale nebylo to strachem. Poznal ten výraz sopky před výbuchem a uvědomil si, co bude následovat. Jenže pak ji soudce obviní z pohrdání soudem a kdo se za něho postaví?

Vyhledal její pohled a rozhodně zavrtěl hlavou. A také vrtěl hlavou při každé lži, kterou Caroline vypustila z úst.

„Museli jsme náš vztah udržovat v tajnosti,“ pokračovala Caroline plaše a uhladila si šedivé šaty, „protože můj předchozí přítel, Tyler Smallwood, by se to mohl dozvědět. A oni by – chci říct, nechtěla jsem, aby mezi nimi došlo k nějakým potížím.“

No jasně, pomyslel si Matt hořce – radši by sis měla dávat pozor na jazyk, protože Tylerův táta tu má zřejmě stejně tolik přátel jako ten tvůj. Možná víc. Matt vypnul, dokud neuslyšel, jak žalobce říká: „A stalo se onu zmíněnou noc něco neobvyklého?“

„No, vyjeli jsme si v jeho autě. Jeli jsme směrem k penzionu... že nás tam nikdo neuvidí... Ano, je pravda, že jsem mu udělala... ten cucflek. Ovšem pak jsem už chtěla jet, ale on nepřestal. Pokoušela jsem se bojovat. Poškrábala jsem ho nehty...“

„Žaloba předkládá důkaz číslo 2 – snímek hlubokých škrábanců od nehtů na paži obžalovaného...“

Když se Gwen setkala pohledem s Mattem, byla v jejích očích porážka. Ukázala Mattovi snímek, který si

pamatoval – hluboké šrámy, které mu způsobily veliké zuby malacha, když mu paži vyrval z tlamy. „Obhajoba si vyhrazuje právo...“

„Připouští se.“

„Ale bez ohledu na to, jak jsem se bránila a křičela... no, byl prostě moc silný a já... já jsem nedokázala...“ Caroline sklopila hlavu při vzpomínce na hanbu, kterou utrpěla. Z očí jí vytryskly slzy.

„Vaše Ctihodnosti, žalobkyně by možná uvítala přestávku, aby si mohla upravit make-up,“ podotkla Gwen hořce.

„Mladá dámo, už mi lezete *na nervy*. Obžaloba se jistě o své klienty dokáže postarat – chci říci svědky – “

„Svědkyne je vaše...“ ozvalo se od stolku obžaloby.

Zatímco Caroline pokračovala ve svém divadýlku, Matt naškrábal na papír tolik ze skutečného průběhu událostí, kolik stihl. Gwen si to nyní četla.

„Takže,“ oslovila Caroline, „váš expřítel, Tyler Smallwood není a nikdy nebyl...“ na okamžik se zarazila a polkla... „vlkodlak.“

Caroline se přes slzy zlehka usmála. „Samozřejmě, že ne. Opravdoví vlkodlaci nejsou.“

„Stejně jako upíři.“

„Ani upíři doopravdy nejsou, pokud máte na mysli tohle. Jak by *mohli*?“ Caroline při těch slovech prohlížela každý stinný kout v místnosti.

Gwen odvádí dobrou práci, uvědomil si Matt. Carolinina stydlivá maska se začíná drodit.

„A lidé se nikdy nevracejí z mrtvých – chci říct v dnešních moderních časech,“ pokračovala Gwen.

„No, pokud jde o tohle...,“ do Carolinina hlasu se vloudila zášť... „kdybyste zašla do penzionu ve Fell’s Church, našla byste tam dívku jménem Elena Gilbertová, která se *prý* loni v létě utopila. Na Den zakladatelů, hned po oslavách. Stala se samozřejmě Miss Fell’s Church.“

Mezi reportéry se ozvalo mumlání. Nadpřirozené jevy prodávaly noviny absolutně nejlépe, zvláště pokud se nějak týkaly krásných dívek. Matt viděl jejich úšklebky.

„Ticho! Slečno Sawicki, držte se faktů tohoto případu!“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“ Gwen se zatvářila zklamaně. „Dobře, Caroline, vraťme se zpět ke dni údajného napadení. Po událostech, o kterých jste nám zde vyprávěla, jste zavolala policii ihned?“

„Já... strašně jsem se styděla. Ale později jsem si uvědomila, že jsem možná těhotná nebo jsem chytila nějakou ošklivou nemoc, a pochopila jsem, že o tom musím někomu říct.“

„Ale ta ošklivá nemoc nebyla lykantropie – tedy proměna ve vlkodlaka, že? Protože ti nejsou opravdoví.“

Gwen pohlédla nervózně na Matta, který jí pohled nevesele oplácel. Původně doufal, že když přinutí Caroline

mluvit o vlkodlacích, začne se nakonec proměňovat. Ale zdálo se, že nyní má nad sebou plnou kontrolu.

Ovšem soudce to evidentně rozzuřilo. „Mladá dámo, nedovolím, aby si z mého soudu někdo dělal vtípky nějakými nadpřirozenými nesmysly!“

Matt zíral do stropu. Pošlou ho do vězení. Nadlouho. Za něco, co neudělal. Co by nikdy neudělal. A kromě toho, reportéři se teď zřejmě vydají do penzionu a budou obtěžovat Elenu a Stefana. Sakra! Caroline to prozradila navzdory přísaze na vlastní krev, že tohle tajemství nikdy řekne. Damon tu přísahu také podepsal. Matt si na okamžik přál, aby byl Damon zpátky a právě tady, v soudní síni, na ní vykonal pomstu. Mattovi teď už bylo jedno, kolikrát se mu dostalo pojmenování ‚Mutt‘, jen kdyby se tu Damon objevil. Ale Damon se neobjevil.

Matt zjistil, že pásku kolem pasu má tak nízko, že může uhodit hlavou o stůl obhajoby. A tak to udělal. Ozvalo se tupé zadunění.

„Jestliže si váš klient přeje, abychom ho znehybnili úplně, slečno Sawicki, můžeme to...“

Ale vtom už to slyšeli všichni. Znělo to jako ozvěna, ale značně opožděná. A mnohem hlasitější než původní úder čela o desku stolu.

BUM!

A znovu.

BUM!

A pak následoval vzdálený znepokojivý zvuk rozrážení dveří, jako kdyby do nich udeřilo beranidlo.

V tu chvíli by se lidé v soudní síni stále ještě mohli rozprchnout – ale kam by se vydali?

BUM! Rozletěly se další dveře, někde blíž.

„Klid! Klid v soudní síni!“

Z chodby se ozvaly kroky dunící po dřevěné podlaze.

„Klid! Klid!“

Ale nikdo, ani samotný soudce, nedokáže tolika lidem zabránit v mumlání. Pozdě večer, zamčená soudní síň – a všechny ty řeči o upírech a vlkodlacích...

Kroky se přiblížily. Jakési dveře úplně blízko se se skřípotem rozletěly.

Soudní síni projela vlna... jakéhosi nepopsatelného vzrušení. Caroline zalapala po dechu a objala si vzdouvající se břicho.

„Zavřete ty dveře na závoru! Zřízenče! Zamkněte je!“

„Ty dveře nemají závoru, Vaše Ctihodnosti. A zamknout se dají jenom zvenčí!“

Ať už to bylo cokoliv, bylo to velice blízko...

Dveře do soudní síně se rozletěly, až panty zavrzaly. Matt položil Gwen ruku na paži v uklidňujícím gestu a vykroutil krk, aby viděl za sebe.

Ve dveřích stál Saber, velký jako poník. Vedle něho kráčela paní Flowersová a průvod uzavírali Elena se Stefanem.

Ve ztichlé soudní síni byly slyšet jen těžké Saberovy kroky, když se sám vydal až ke Caroline, která roztřeseně lapala po dechu.

Rozhostilo se naprosté ticho. Všichni sledovali obrovskou šelmu s ebenově černou srstí, jak se temným, vlhkým pohledem rozhlédla po sálu.

Pak se z hloubi Saberovy hrudi vydralo hrdelní *vrrrrrrrrr*.

Lidé kolem Matta se začali ošívát, vrtět a odfrkávat, jako kdyby je svědilo celé tělo. Všiml si, jak Gwen užasle zírá, zatímco se z odfrkávání stávalo psí funění.

Saber nakonec zvrátil hlavu ke stropu a *zavyl*.

To, co nastalo potom, Mattovi rozhodně nepřipadalo pěkné. Nebylo pěkné, když se Caroline prodloužily nos a ústa a zformovaly se v čumák. Ani když jí oči ustoupily do malých, hlubokých, kožešinou lemovaných otvorů.

A ty její ruce – prsty se smrskly na bezmocně mávající pracky s vytasenými drápy. To vůbec nebylo pěkné.

Ale to zvíře, které se nakonec objevilo, bylo nádherné. Matt si nevšiml, jestli ty šedivé šaty nějak absorbovala, nebo je shodila, nebo co... Viděl jen, jak ze židle vyskočila nádherná šedivá vlčice, začala olizovat Saberovi tvář a převalovat se rozpustile po podlaze kolem obrovského zvířete, které zde bylo evidentně alfa samcem.

Saber opět hrdelně zavrčel. Vlčice, která před chvílí ještě byla Caroline, si mu láskyplně otírala čumák o krk.

Totéž se dělo po celé soudní síni. Oba žalobci, tři členové poroty... i samotný soudce...

Všichni se proměňovali – ne k útoku, ale aby vytvořili sociální vazby s tímto obrovským vlkem, dokonalým alfa samcem.

„Vysvětlovali jsme mu to celou cestu,“ vyprávěla Elena, zatímco odstraňovala lepicí pásku Mattovi z vlasů, „že nemá být agresivní a rovnou jim ukousnout hlavu – Damon mi prozradil, že i to jednou udělal.“

„Nestáli jsme o hromadnou vraždu,“ přidal se Stefan. „Věděli jsme, že žádný z těch vlků nebude tak veliký jako Saber. A tak jsme se soustředili na to, abychom v něm vzbudili co největší díl jeho vlčí přirozenosti – počkej, Eleno – už tu pásku vezmu z téhle strany. Promiň, Matte.“

Škublo to a páska byla pryč. Matt se rukou konečně dotkl úst. Paní Flowersová zatím pracovala na pásce, kterou byl připoutaný v pase k židli. A najednou byl volný, až měl chuť radostí křičet. Objal Stefana, Elenu i paní Flowersovou a jen opakoval: „*Děkuju vám!*“

Gwen se bohužel udělalo tak nevolno, až se musela vyvracet do odpadkového koše. Vlastně měla štěstí, pomyslel si Matt, že se ho zmocnila první, protože jeden z porotců zvracel přes dřevěné zábradlí před prostorem pro soud.

„To je slečna Sawicki,“ představil ji Matt pyšně. „Vpadla dovnitř po zahájení přelíčení a hájila mě opravdu dobře.“

„On řekl ‚Elena‘,“ zašeptala Gwen, když konečně dokázala promluvit. Zírala na malého vlka se skvrnami řídnoúcí srsti, který kulhavě slezl ze soudcovského křesla, aby se také přidal k dovádění kolem Sabera. Ten všechny tyto projevy důstojně přijímal.

„Já jsem Elena,“ představila se Elena, zatímco mohutně objímala Matta.

„Ta, která... prý umřela?“

Elena věnovala okamžik i na objetí Gwen. „Máš pocit, že jsem mrtvola?“

„Já... já nevím. To ne. Ale...“

„Ale stejně mám hezounký malý pomníček na hřbitově ve Fell's Church,“ ujistila ji Elena – a pak se jí najednou změnil výraz a zeptala se: „To vám řekla Caroline?“

„Řekla to celé soudní síni. Zvlášt' reportérům.“

Stefan pohlédl na Matta a sarkasticky se usmál. „Možná se dožiješ svojí pomsty na Caroline.“

„Já už nestojím o žádnou pomstu. Já chci jenom jít domů. Chci říct...“ pohlédl nejistě na paní Flowersovou.

„Pokud budeš pokládat můj dům za svůj domov, dokud je tvoje matka pryč, jenom mě to potěší,“ ujistila ho paní Flowersová.

„Děkuju vám,“ odpověděl Matt tiše. „Opravdu ho tak beru. Ale Stefane... co ti reportéři napíšou?“

„Jestli jsou chytrí, nenapíšou vůbec nic.“

2.

Matt se v autě usadil vedle spící Meredith a k nohám se jim vmáčkl Saber. S hrůzou a údivem si vyposlechl Meredithin příběh. Teprve pak dokázal promluvit i o svých vlastních zážitcích.

„Asi už budu mít celý život noční můry, ve kterých bude Cole Reece,“ přiznal. „A i když jsem na něj nalepil ten amulet a on pak plakal, doktorka Alpertová říká, že v něm nákaza pořád je. Jak můžeme bojovat s něčím, co je tak naprosto mimo naši kontrolu?“

Elena věděla, že se dívá na ni. Zaryla si nehty do dlaní. „Není to tak, že bych se nepokusila použít *Křídla očištění* nad městem. Snažila jsem se o to tak úporně, až jsem měla pocit, že prasknu. Ale není to k ničemu. Nedokážu moc Křidel vůbec ovládat! Myslím si – po tom,

co jsem se dozvěděla o Meredith – že asi potřebuju nějaký výcvik. Ale jak ho získám? Kde? A od koho?“

V autě se rozhostilo dlouhé ticho. Nakonec se ozval Matt: „Všichni tápeme ve tmě. Jen se podívejte na tu soudní síň! Jak je možné, že v jediném městě je tolik vlkodlaků?“

„Vlci jsou společenští tvorové,“ odpověděl Stefan tiše. „Vypadá to, že v Ridgemontu je usazená celá komunita vlkodlaků. Jsou rozestří po všech těch tradičních klubech. Špehují jediné tvory, kterých se obávají – lidi.“

Když přijeli do penzionu, Stefan odnesl Meredith do pokojíku v prvním patře a Elena ji důkladně přikryla. Pak se vrátili do kuchyně, kde pokračovali v hovoru.

„A co rodiny těch vlkodlaků? Jejich manželky?“ vyptávala se a masírovala Mattovi ramena tam, kde věděla, že musejí hrozně bolet od toho, jak měl ruce spoutané za zády. Její jemné prsty utišily bolest, ale ruce měla silné, a tak hnětla a hnětla, až ji začaly bolet její vlastní svaly.

Stefan ji zarazil. „Teď já, lásko. My upíři máme svoje kouzla.“ Mattovi řekl: „Je to nezbytný lékařský zákrok, takže to musíš vydržet, i když to bude bolet.“ Elena stále ještě vnímala jejich spojení, ačkoli už jen slabě, a tak poznala, že Mattovi znečitlivěl mysl a teprve pak se zabořil do svalů ztuhlých na kámen, jako kdyby hnětl tuhé těsto – přitom zároveň uplatnil svoji uzdravující moc.

V tu chvíli přišla paní Flowersová s hrnky horkého sladkého čaje vonícího skořicí. Matt vypil svůj hrnek až do dna, pak zvrátil hlavu, zavřel oči a vydechl úlevou. Elena přímo *cítila*, jak z něj spadla obrovská tíha bolesti a napětí. Pak prostě oba své chlapce objala a rozplakala se.

„Sebrali mě přímo na naší příjezdové cestě,“ přiznal Matt, zatímco Elena vzlykala. „A udělali to přesně podle předpisů, jenom se ani nepodívali na všechen ten – ten *chaos* kolem sebe.“

Paní Flowersová nasadila vážný výraz. „Milý Matte, máš za sebou hrozný den. Teď potřebuješ dlouhý odpočinek.“ Podívala se na Stefana, aby zjistila, zda mu to nějak uškodí, když teď má tak málo dárců krve. Stefan se na ni povzbudivě usmál. Matt, kterému stále hnětl svaly, až začaly být vláčné, jen přikývl. Pak se mu začala vracet jeho normální barva a na rtech se mu objevil drobný úsměv.

„A tady je hlavní hrdina dne,“ prohlásil, když se do místnosti vrátil Saber a začal mu funět přímo do obličeje. „Miluju tvůj psí dech, kámo,“ prohlásil, „zachránils mě. Může dostat pamlsek?“ zeptal se a obrátil mírně rozostřený modrý pohled na paní Flowersovou.

„Vím přesně, na co by měl chuť. V lednici mám ještě půlku pečeně, která chce jenom trošku ohřát.“ Zmáčkla pár knoflíků v kuchyni a po krátké chvíli se zeptala:

„Matte, chtěl by ses toho ujmout? Jenom nezapomeň odstranit kosti, mohl by se jimi udusit.“

Matt vytáhl veliký pekáč s masem, které po ohřátí vonělo tak krásně, až si uvědomil, že umírá hlady. Pochopil, že jeho dobré předsevzetí se právě zhroutilo. „Paní Flowersová, myslíte, že bych si mohl udělat obložený chleba, než mu to dám?“

„Ach, můj ubohý chlapče!“ vykřikla. „A mě to ani nenapadlo – oni ti samozřejmě nedali oběd ani večeři!“

Paní Flowersová odchvátala pro pecen chleba, a to Mattovi naprosto stačilo, chleba s pečením, nejjednodušší svačina ze všech – a tak dobrá, že se olizoval až za ušima.

Elena si ještě trošku poplakala. Tak málo těm dvěma stačilo ke štěstí – a nejen jim. Všichni byli rádi, že vidí Matta v bezpečí a Sabera hltajícího svoji zaslouženou odměnu.

Obrovský pes sledoval každý pohyb pečeně očima a ocasem švihal sem a tam po podlaze. Ale když mu stále ještě žvýkající Matt nabídl veliký kus masa, který zbyl, Saber jen naklonil hlavu ke straně, jako by říkal: „Ty si snad děláš legraci.“

„Ale ano, to je pro tebe. Vem si to,“ pobídla ho paní Flowersová rozhodně. Saber otevřel svoji obrovskou tlamu, chytil konec pečeně a ocas mu tancoval jako čamrda. Řeč jeho těla hovořila natolik jasně, až se Matt nahlas rozesmál.

„Ať si to tentokrát sní tady s námi,“ rozhodla paní Flowersová a natáhla na podlahu v kuchyni kobereček.

Saberovu radost dokázalo překonat jedině jeho dobré vychování – položil si pečení na kobereček a postupně všechny obešel, olízl jim dlaň či bradu a pak se teprve vrátil ke své odměně a zaútočil na ni.

„Zajímalo by mě, jestli se mu stýská po Sagem?“ zamumlala Elena.

„*Mně* se stýská po Sagem,“ prohlásil Matt nezřetelně. „Potřebujeme veškerou magickou pomoc, kterou dokážeme sehnat.“

Paní Flowersová se mezitím otáčela po kuchyni a připravovala chleby obložené šunkou a sýrem a balila je jako svačiny do školy. „Každý, kdo se dneska v noci vzbudí hladový, musí mít připravené něco k snědku,“ prohlásila. „Šunka se sýrem, kuřecí salát, pár dobrých křupavých mrkví a veliký kus jablečného koláče.“ Elena vstala a šla jí pomoci. Nevěděla proč, ale zase se jí chtělo plakat. Paní Flowersová ji poplácala po ruce. „Všichni se cítíme, ehm, *úplně vyřízení*,“ prohlásila vážně. „Každý, kdo nemá pocit, že by okamžitě usnul, má v krvi určitě ještě příliš mnoho adrenalinu. S tím vám pomůže můj sirup na spaní. A jsem přesvědčená, že můžeme důvěřovat našim zvířecím přátelům, že nám dnes v noci zajistí bezpečí.“

Matt už prakticky usínal ve stoje. „Paní Flowersová,

jednou vám to všechno vrátím... ale v tuhle chvíli nedokážu udržet oči otevřené.“

„Jinými slovy, do pelechu, děcka,“ shrnul to Stefan. Vrazil Mattovi do ruky jednu zabalenou svačinu a naměřoval ho ke schodům. Elena posbírala několik dalších balíčků s jídlem, políbila paní Flowersovou na obě tváře a odešla do Stefanova pokoje.

Postel v podkroví už měla rozestlanou a otevírala jednu svačinu, když přišel Stefan, který ještě doprovázel Matta do jeho pokoje.

„Je Matt v pořádku?“ vyptávala se starostlivě. „Chci říct – myslíš, že zítra bude v pořádku?“

„Fyzicky ano. Většinu škod se mi podařilo napravit.“

„A *psychicky*?“

„Těžko říct. Právě tvrdě narazil na zeď Skutečného života. Zatkli ho, věděl, že by mu mohli dát doživotí, a netušil, jestli si někdo domyslí, co se s ním stalo. Byl přesvědčený, že i kdybychom ho vypátrali, určitě dojde k boji, který bude velmi těžké vyhrát – když je nás tak málo a nezbývá nám už moc magických sil.“

„Ale Saber je zneškodnil,“ prohlásila Elena.

Pohlédla přemýšlivě na chleby, které si předtím rozložila na posteli. „Stefane, chceš se šunkou a sýrem nebo s kuřecím salátem?“ zeptala se.

Rozhostilo se ticho. Ještě chvíli trvalo, než k němu Elena ohromeně vzhlédla. „Stefane, já... já jsem na to

doopravdy zapomněla. Prostě... dnešek byl tak náročný... já jsem *zapomněla*...”

„Lichotíš mi,“ usmál se Stefan. „A taky jsi hrozně unavená. Ať už paní Flowersová dává do těch svých čajů cokoliv...”

„Myslím, že vláda by o to určitě projevila zájem,“ zavtipkovala Elena. „Kvůli špionům a tak. Ale zrovna teď...” Roztáhla náruč, zaklonila hlavu a odhalila hrdlo.

„Ne, lásko. Jestli si ty nepamatuješ na dnešní odpoledne, já ano. Přísahal jsem, že začnu zase lovit, a taky to udělám,“ prohlásil Stefan rozhodně.

„Ty ode mě odejdeš?“ vytrhla se Elena zděšeně ze své spokojené únavy. Hleděli jeden na druhého.

„*Neodcházej*,“ přesvědčovala ho Elena a sčesávala si vlasy ze šíje. „Měla jsem to všechno tak krásně naplánované, jak budeš pít a pak usneme jeden druhému v náručí. *Prosím*, neodcházej, Stefane.“

Věděla, jak je pro něho těžké od ní odejít. Přestože byla opravdu ukoptěná a utahaná, přestože měla na sobě špinavé džíny a za nehty smutek. Pro něj byla nekonečně krásná, nekonečně mocná a tajemná. Toužil po ní. Elena to vnímala skrze jejich pouto, které se nyní opět rozechvívalo energií, rozechřívalo a začínalo ho vábit blíž a blíž.

„Ale Eleno,“ bránil se. Pokouší se být rozumný! Copak nechápe, že zrovna v tuhle chvíli ona vůbec nechce být rozumná?

„Přímo tady,“ ukázala Elena na jemné místečko na svém hrdle.

Nyní to mezi nimi už jiskřilo jako mezi dráty vysokého napětí. Ale Stefan byl tvrdohlavý. „Ty sama se potřebuješ najíst. Musíš si uchovat sílu.“

Elena okamžitě popadla chleba s kuřecím salátem a kousla si. Mmmm... výborné. Opravdu vynikající. Bude muset paní Flowersové natrhat kytici lučního kvítí. Tak výborně se o ně stará. Musí jí víc pomáhat.

Stefan se díval, jak jí. Přitom také sám dostával hlad, ale to proto, že si zvykl na pravidelné krmení během celých čtyřadvaceti hodin a už nebyl zvyklý čekat. Elena nyní skrze jejich spojení slyšela jeho myšlenky úplně jasně: slyšela, jak ho těší, že Elena ‚dobíjí baterky‘, a že mu nijak neuškodí, když jednu noc půjde spát s pocitem hladu. Bude svoji ospalou, obdivuhodnou Elenou držet v náručí celou noc.

Ne! Elena se zhrozila. Od té doby, co se Stefan vrátil z vězení v Temné dimenzi, ji všechno, co naznačovalo, že by snad mohl mít hlad, naplňovalo hrozným strachem. Najednou měla pocit, že nedokáže spolknout sousto, které si ukousla.

„Sem, přesně sem... prosím?“ zaprosila. Nechtěla, aby ji donutil ho k tomu svést, ale jestli bude muset, udělá to. Vymydlí si ruce do dokonalé čistoty, oblékne si dlouhou přiléhavou noční košilku a bude mezi polibky

dráždit jeho tvrdohlavé špičáky a dotýkat se jich něžně špičkou jazyka přesně v tom místě, kde by jí prořízly kůži, kdyby zareagovaly a prodloužily se. V tu chvíli už bude jako omámený, ztratí nad sebou veškerou kontrolu a bude celý jen její.

Tak dobře, dobře, vyslal k ní Stefan. Měj slitování!

„Nechci mít slitování. Nechci, abys mě opustil,“ odpověděla tichým toužebným hlasem a rozpráhla náruč. „Chci, abys mě držel a objímal už napořád, a já tě taky budu držet a objímat napořád.“

Stefanova tvář se proměnila. Pohlédl na ni s výrazem, který měl tehdy ve vězení, když ho přišla navštívit nastrosjená jen pro něj – na rozdíl od hadrů, jež měla na sobě teď – a on se ohromeně zeptal: „To všechno... je pro mě?“

To už mezi nimi jiskřilo napětí jako výboje blesků. Nyní tu nebyly mříže, které by je mohly rozdělit, a Elena viděla, jak moc si Stefan přeje být u ní. Natáhla se ještě o kousek dál a Stefan vstoupil do její náruče. Svíral ji pevně, ale s nekonečnou něhou, a dbal na to, aby ji nestiskl až příliš velkou silou a neublížil jí. Když pak trochu povolil objetí a opřel si čelo o její, Elena si uvědomila, že už nikdy nebude unavená, smutná nebo vyděšená, aniž by si vzpomněla na tenhle pocit, který ji bude posilovat po zbytek života.

Nakonec spolu klesli v objetí do peřin a vzájemně se konejšili; vyměňovali si vřelé vášnivé polibky a s každým